

тантътъ славата, а намъ плѣката“, отидоха камъ югъ, прѣминаха прѣзъ селото Аликоново, което не бутнаха, защото селанети не ги пустанаха.

Като слѣдоваха пътътъ си, тии дойдоха до Радулово, на което жителети се уплашиха и побѣгнаха. Баши-бозицити оплѣниха селото и го изгориха както и много други села наоколо. Тия огнове са отъ ониха пожари, които г-нъ Маталасъ съзрѣлъ отъ Назарджикъ. На връщане отъ Радулово баши-бозуцити дойдоха пакъ въ Аликоново, което вече бѣше напустнато отъ жителети си, та го оплѣниха и изгориха. Г-нъ Маталасъ като се връщатъ за Пловдивъ на 9 май видѣлъ и други пожари на много села, които се намиратъ на сѣверъ отъ Марица.

Всичкото това стана безъ да се ударетъ нито баши-бозуцити, нито редовната войска съ размирени жителети и, селата, които станаха първа плѣчка на пламънътъ бѣха съвсѣмъ невинни. Турцити намиратъ прѣдлогъ да се извинетъ за всичкити грабежи и пожари, че християнети се бавили да прѣдадатъ оръжието си, или дори отказали да го прѣдадатъ и още повече, че всичкити оръжия, што са били у селанети не са дадени на властъта.

Потѣпковане на размирицата.

Перушница бѣше едно село добръ уредено и вървѣше напредъ, на което жителети бѣха всичкити Българи. То бѣше расположено на поли на Доспатъ (Родопъ), три мили на югъ отъ Пловдивъ. Перушница имаше 400 къщи съ 3500 жители: тамъ имаше 2 църкви и 2 училища. Наскоро това село бѣше основало едно земледѣлческо общество и бѣше събрало доста голѣма сума за издържането на едно земледѣлческо училище. Тя бѣше по-богата и вървѣше напредъ отъ всичкити градове, та споредъ това възбуждаше завистъ и ненавистъ на съседнитѣ села, населени отъ „Помаци“ (Българи, които на врѣмето на завладѣването на България отъ Турцити станали на сила мухамедане за да спасятъ имотътъ си и всичкити и сега говорятъ български и твърдѣ малко познаватъ турски, а по характеръ и вѣра са съшти Турци).

Дори ако и да съществуваше единъ комитетъ въ това село, не щѣше да стане въстание. Жителети оплашени отъ пламънътъ на близкити села и отъ шумътъ за грабежъ и убийства, оплашени отъ постоянно то заплашване за всеобщо избиване отъ жителети на Устина и на други помашки села, проводиха едно отъ тѣхнитѣ първѣнци Рангелъ Гичовъ съ троица другаре въ Пловдивъ да искатъ отъ мюлесиаринътъ да проводи войска да ги пази. Върнаха се въ селото да кажатъ на селанети, че тии трѣбова да са спокойни и да живѣятъ въ добро съ съседити си.

Запятиетата съшто имаха заповѣдъ да идатъ въ Устина и въ другити турски села да ги събѣговатъ да не нападнатъ на християнети, а да се споразумѣятъ помежду си да се бранетъ заедно. Запятиетата, като останаха нѣколко врѣме въ Перушница, отидоха въ Устина и не се вече върнаха. Жителети на Устина постоянноствоваха да си прѣдадатъ Перушничане оръжието и че мнозина първѣнци, които са отишли въ Устина да праветъ прѣговори, да останатъ като залогъ.

Положението ставаше отъ часъ-на-часъ по-заплашително: Рангелъ се проводи вторично съ послание въ Пловдивъ и се върна съ едно повеление отъ Азисъ-паша, като извѣстиваше на Перушничане, че той нѣ-